

11244

231

Csokisege hosul

11244

IRTA:
Forró Pál

VILÁGÁROSÍ
10
FILLER
REGÉNYEK

231 SZÁM

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1000

ŐFENSÉGE NŐSÜL

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

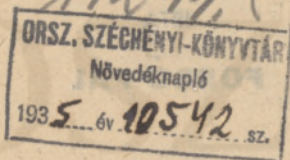
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,

A főszerkesztő Kner Albert készítette

Foto: Fox.

Megjelenik hetenként kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

Ha az ember harminc esztendeig koplal, maga húzza a rozoga talyigát, amelyen mindenféle ócska lim-lom várakozik ve-
vőre és azután egyszerre megfordul a sorsa és
dollármilliomos lesz, bizony, könnyen megrésze-
gül a pénz szagától, mintahogyan a bortól is ha-
marább rúg be az, aki nem szokott inni, mint
az idült alkoholista. Ez történt Bill Podellel is.
Nem volt valami egetostromló lángész, ámbár
ostobának sem lehetett mondani, de azért egé-
szen bizonyos, hogy még ma is reménytelen sze-
génységben folytatta volna a házalás szomorú
mesterségét, ha egy napon nem akkor téved a
175-ik utcába, amikor ott néhány gangster ép-
pen egy kétségbeesetten védekező gentlemant
igyekezett kiráncigálni kocsijából. Bill habozás
nélkül felragadta a kocsija tetején heverő fur-
kósbotot, amellyel az áruraktárához túlságosan
közel szemtelenkedő apró csirkefogókat szokta
elkergetni — és vitézül szétütött a támadók kö-
zött. Őszintén szólva, ehhez nem is kellett túl-
ságos hősiesség, mert Bill már látta, hogy az
utca vége felől rendőrök rohannak, de gondolta,
hogy beavatkozása esetén kilátása lehet néhány
dollár jutalomra.

Régi dolog, hogy igazán nagy pénzt csak egy-

Szerre, egyetlen merész kockázattal lehet szerezni. Kiderült, hogy a megmentett úr James Goold, a textilkirály volt. Bill másnap kétszáz-ezer dollárról szóló csekket kapott Gooldtól, aki azonfelül egyik telepének főfelügyelőjéül is ki-nevezte. Ettől kezdve a szerencse állandóan és makacsul Bill mellé szegődött. Tizenöt esztendő alatt szédületes karriert futott be. Fokról-fokra emelkedett, tiz esztendő múlva már a hatalmas vállalat teljhatalmú igazgatója lett és mikor öt évvel később az agglegény Goold meghalt, Billre hagyta a részvények többségét, aki így egyike lett a leggazdagabb iparmágnásoknak.

Bill ekkor már határozottan nagyzási hóbortba esett. Mint a legtöbb ember, aki csupán a szerencsés véletlennek köszönheti meg-gazdagodását, ő sem volt ezt hajlandó elismerni, ellenkezőleg, egyre jobban el volt ragadtatva a saját nagyságától, óriási üzleti képességeitől. Gyűlölte és megtagadta a nyomorban töltött multat és mintha csak a koplalás szűkös eszten-dőin akarna bosszút állni, fejedelmi pompát teremtet magá körül. Egy kicsit túlságosan csil-logó és barbár is volt ez a fényűzés, mint álta-lában a parvenüké, akik a pénzükhöz nem tud-ták megszerezni a nemes ízlést és műértést. En-nek az ellenszenves gazdagságnak egyetlen oázisa volt: Patricia, Bill tizennyolc esztendős tökéletes szépségű leánya. Patricia véreben fris-sen keringett a newyorki csibészek jókedve, ara-nyos humora, forró temperamentuma és apja legnagyobb bosszúságára úgy látszott, hogy a drága nevelők és nevelőnők, valamint a legelő-

Kelőbb lyceumok ellenére, lényében megmarad a kis vadócna, aki három esztendő korában az özvegységre jutott apa kocsija körül lábaltankodott. De ha az előkelőség terén nem is vált tökéletessé, annál bámulatosabb teljesítményekkel kápráztatta el a társaságot sportteljesítményeivel. Vakmerően lovagolt, két díjat nyert autóvezetésben, de úszott, boxolt, labdát rúgott. Kitűnő pajtás volt, akire azt szokták mondani, hogy jó pofa. Ha új fiút mutattak be neki, rendszerint már az első percekben azt mondta neki:

— Halló, öreg fiú, kérje meg a kezemet!

Ha a meglepett fiú megrökönyödve azt kérdezte, hogy: miért? Patricia nevetve válaszolta:

— Mert előbb-utóbb ezt úgyis megteszi és én akkor kikoszarozom. Jobb hát, ha ezen a kényelmetlen és kínos epizódon mielőbb túlesünk és attól kezdve nem állhat semmi az utunkban, hogy zavartalan jó barátok maradjassunk.

Bill majomszeretettel imádta leányát és vakmerő terveket forgatott vele kapcsolatban agyában.

Patricia sejtette, hogy atyjának különböző titokzatos tervei vannak eljövendő házasságát illetőleg, de nem sokat törődött velük. Egyelőre esze ágában sem volt férjhez menni. Vígán élte gondtalan leányságát.

Egy napon azonban apja szokatlan izgalommal kérte szobájába.

— Patricia, — mondta remegve a felindulástól ha minden jól megy, hercegnő leszel!

Patricia kerekre nyitotta szemét:

— Hogy érted ezt, papa?

— Levelet kaptam Sámsontól, csikágói ügynökömtől. Tudod, valamikor angol tiszt volt, néhány évig diplomáciai szolgálatra is beosztották, remek összeköttetései vannak az európai arisztokrácia körében. Képzeld, Sámson a napokban legnagyobb meglepetésére találkozott Xavérral, Illyria uralkodó hercegével.

— Mit csinált a herceg Csikágóban?

— Hát éppen erről van szó, — dörzsölte a kezét Bill. — A herceg feleséget keres. A hazájában ugyanis bajok vannak. A herceg kincseskamrája meglehetősen kiapadt és félő, hogy bizonyos forradalmárok egy, az övénél gazdagabb hercegi ágat akarnak a trónra juttatni...

— És miért érdekli papát Illyria belpolitikája?
— nevetett Patricia.

— Hát nem érted? — kiáltotta szinte felbőborodva Bill. — Arról van szó, hogy rendbe hozom Illyria pénzügyeit és Xavér herceg téged vesz feleségül! Uralkodó hercegnő leszel. Fenséges asszony!

Patricia pajkosan fütytyentett.

— Ejha! Nem is olyan rossz ötlet!

Bill papa pukkadózott.

— Több komolyságot kérek. Nálad sohasem lehet tudni, hogy gúnyolódsz-e, vagy komolyan beszélsz.

— Nézd, papa, én nem vagyok operetthősnő, akinek most szabályszerűen azt kellene válaszolnia, hogy hallani sem akar a hercegről, mert csak szíve szerint fog férjet választani. Én nem vagyok ennyire regényes és szerencsére pillanat-

nyíllag egyáltalában nem vagyok szerelmes. Hány éves a herceg?

— Nem tudom!

— Hogy néz ki?

— Ne kérdezz... Mondom, hogy semmit sem tudok róla. Sámuel nem küldött fényképet. Praktikus ember. Ő mindjárt a herceget küldte...

— Micsoda? A herceg már itt is van?

— Még nem... de talán csak napok, esetleg órák kérdése. Sámuel őszintén, okosan beszélt vele. Megmondta, hogy a szükséges pénz nálunk rendelkezésére áll és leírta, hogy milyen szép vagy. A herceg végre is elhatározta, hogy meglátogat bennünket. A látogatásnak természetesen valami elfogadható oka is lesz a külvilág számára. Xavér herceg látszólag azért jön, hogy az illyriai hadsereg számára szükséges ponyva- és posztószükségletet megrendelje nálam... Valójában azonban téged akar megismerni...

— Kitűnő ötlet! — bölintott Patricia. — Szóval, ha megtetszem a hercegnek, nemcsak rajtam adsz túl, hanem selejtes posztóidon is?

— Ne légy szemtelen! — nevetett Bill. — Vedd tudomásul, hogy annak az országnak, melynek te leszel az uralkodónője, a legelegánsabban öltözködő katonasága lesz.

— Papa, — mosolygott Patricia — te nem is vagy rossz üzletember. Adsz néhány millió dollár hozományt, de viszont búsásan megtalálod számításodat az Illyriával kötendő üzletekkel kapcsolatban...

Bill ragyogó arccal ölelte magához leányát.

— Végre megértjük egymást, Patricia!

Ebben a pillanatban belépett az egyik inas és zavartan állt meg Bill előtt.

— Mr. Podell, — mondotta — egy úr akar ön-
nel beszélni... Nagyon különös gentleman...

— Kicsoda?

— Azt mondta, hogy jelentsem azt, hogy a lo-
vacska van itt...

— Miféle hülye beszéd ez?

— Kérem... szószerint ezt mondta és hozzá-
tette, — bocsánat —, hogy a jó öreg Bill na-
gyon fog örülni, ha ezt megmondom!

— Külsőre milyen? — kérdezte megrökö-
nyödvé Bill.

— Engedelmet, Mr. Podell, de nékem nincsen
jogomban véleményt mondanom látogatóról. De
annyt tisztelettel megjegyezhetek, hogy nagyon
szokatlanul van öltözve.

— Talán egy örült! — vélte Patricia.

— Küld el! — utasította Bill.

Az inas szótlánul távozott. Egy perc múlva
azonban éktelen ordítózás hallatszott. Az ajtó
felpattant és az elképedt Bill előtt egy hadonászó
fiatalember jelent meg. Csakugyan, igaza volt az
inasnak, az ismeretlen meglehetősen bizarr lát-
ványt nyújtott. Ingujjban volt, kabátját nyilván
ledobta, fején széles karimájú kalap, lábszárain
pedig olyan bő nadrág, amelyeneket cow-boyok
hordanak. A nyitott ajtón keresztül látható volt
a leütött inas, aki fejét tapogatva próbált feltá-
pázkodni.

A fiatalember szélesen, vidáman mosolygott,
mind a harcminckét foga kivillogott hatalmas
állkapcsai közül, derült, kedves fickónak látszott

és nem törődve Bill elképedt hápogásával, aki levegő után kapkodott meglepetésében, hozzárohant, átölelte.

— Halló, öreg fiú, — kiáltotta ragyogva — mit szólsz, itt vagyok... Ez a szamárnem akart beengedni hozzád, az én drága gazdámhoz... Azt mondta, hogy nem emlékszel a lovacskádra... No, de hogy nálad milyen finom minden! Fene sok dollárod lehet, Bill... De hogy az ördögbe szedted meg magad ennyire? Emlékszel, mikor még kenyerünk sem volt és a béremet sem tudtad megfizetni?

— Tom! — kiáltotta elszörnyedve Bill.

— Hát persze, hogy én vagyok. No, végre, hogy megismersz. Már féltem, hogy talán csakugyan nem vagy az én öreg gazdám, akinek öt évig húztam a talyigáját... Emlékszel? Nagyon vicces idők voltak... Mindig nyerítéssel jeleztem, hogy éhes vagyok, mint az igazi lovak, te pedig belém rúgtál, mint az igazi kocsisok. De azért derék fickó voltál. Volt szíved... nem tehetél róla, hogy éppen úgy koplaltál, mint én. Ezért is tartottam ki melletted. Csak akkor hagytalak el, mikor már magad is beláttad, hogy az áruraktár olyan könnyű lett, hogy már nem kellett lovacska, aki húzza, befoghattad nyugodtan magadat is...

Bill azt hitte, hogy elsüllyed szégyenében. Micsoda buta, durva fráter ez a Tom, hogy ilyen kínos dolgokról beszél az ő elkényeztetett lánya jelenlétében.

— Kérlek, — mondotta dühösen — látod, hogy nem vagyok egyedül... Majd add meg a címe-

Zet, Huzenni fogok érte, vagy fel foglak keresni és akkor beszélgethetünk...

Tom megütközve nézett végig Billen.

— Miért menjek el? Eszemben sincsen elmenni. Nekem nagyon tetszik itt. És semmi okod nincsen, hogy restelkedj miattam. Nekem is jól ment ám a sorsom és én is vittem valamire. Nem mondom, eleinte kissé nehéz volt a dolog... Képzeld, évekig kidobó ember voltam különböző koesmákban. Nehéz mesterség, ámbár elég jól fizetik és nincsen gond a kosztra. De mikor már vagy tizedszer löttek belém és szurkáltak meg, gondoltam, jó lesz más foglalkozás után nézni és boxolni kezdtem. Ma én vagyok Illinois állam bajnoka, ez pedig nagy szó, mert ott nagy verekedők vannak... Kétszáz dollárt is kapok egy fellépésért, de ritkán szerepelek, nem mernek kiállni velem. Aztán már harmincéves lettem, gondoltam, ideje lesz megnősülni, hát így jutottál eszembe, öreg komám. Tudod, az ökölvívásból harmincötéves korában kiöregszik az ember, jobb, ha idejében változtatok foglalkozást...

Patricia remekül mulatott. Hallatlanul mulatságosnak találta ezt a bivalyt, aki úgy beszélt az apjával, mint valami kocsmái cimborájával.

— Mondhatom, folytatta Tom — nehezen táltalak meg. Fogalmam sem volt, hogy a dúsgazdag Podell Bill azonos az én régi gazdám-mal. Persze, én más államokban csavarogtam, eltűntél a szemem elől, te sem tudtad, hogy én merre járok és így nem tudtuk egymást értesíteni... Nem is mertem ide jönni addig, amíg meg nem lestelek, mikor kiszálltál a kocsidból...

Nézlek-nézlek és azt mondom: kis kutyá legyek, ha ez nem az én öreg Billem... Megismerem a bal szeme mellett lévő szemölcsről. Na, gondoltam, éppen jókor találkozunk, megnézem, mi lett a kis menyasszonyomból. Halló, Bill, remélem, még nem ment férjhez Patricia?

Patricai hangosan felkacagott. Szívből, jóízűen. Hát ez már mindennek a teteje volt. Tom meglepetten kapta fel fejét. Most vette először szemügyre a fiatal lányt.

— Nézze... izé, — mondotta Patricia — én vagyok az a fiatal lány, a Patricia! De maga barátom, sült bolond. Hogy képzeli ezt? Hogy ide csak be lehet állítani, hogy itt vagyok, eljöttem Patriciáért és már rohanunk is az anyakönyvvezetőhöz? Talán még nekem is van ebbe beleszólásom.

— Szent igaz, — mondta zavartalan nyugalommal Tom — de hiszen én általában tetszeni szoktam a fehérnépeknek. Becsületes, szépen kereső ember vagyok és...

— Mondja Tom, — szakította félbe Patricia — mikor nézett maga utoljára tükörbe?

— Miért tetszik kérdezni? — sértődött meg Tom?

— Hát csak nem gondolja, hogy ilyen lehetetlen külsővel állíthat be ide kérőként?

Tom rándított a vállán:

— Hát hiszen, ha csak ezen múlik... vásárolhatok más ruhát!

Bill, aki már kissé magához tért, most nagyot csapott az asztalra.

— Elég volt. Végighallgattam ezt a szemtelen

És Bula locsogást, de most már hord el az írhádat, Tom. Micsoda pimaszság ide tolnakodni a palotámba. Ugy látszik, nincs szemed, vagy végleg meghülyültél... Hát hogy képzeled, azt hiszed, hogy tizenöt év óta nem változott meg a világ? Te még mindig a régi csavargó vagy és közénk egy végtelenség zuhant... Jó, ha koldulni jöttél és meg akarsz vágni néhány dollár erejéig, hát beszélhetünk erről... de ha a lányom nevét még csak ki is ejted, szavamra, rendőrökkel hurcoltatlak el...;

Tom pujkavörös lett.

— Micsoda, — kiáltotta dühösen — ez a hála, amiért tizenöt évig vártam türelmesen a pénzemre és amiért tizenkétéves koromtól tizenhétesztendő koromig ingyen húztam a talyigádat? Öt év alatt, ha csak két dollárt számítunk hetenkint, ez ötszázötven dollár...

— Rendben van. Kiállítok egy ezerdolláros csekket és elintéztük a dolgot. Remélem, elég gavallérosan fizetek...

De Tom a fejét rázta.

— Nem fogadhatom el! Az adósleveled másképpen szól!

— Miféle adóslevelem? — kérdezte csodálkozva Bill.

— Ejnye Bill, micsoda rossz emlékezőtehetséged van! — mondotta komoly szemrehányással Tom. — Hát igazán nem emlékszel, hogy mire köteleztél magad?

— Fogalmam sincsen!

— Hát hiszen, ha éppen akarod, megmutathatom írásban is, Tessék, tizenöt éve hordom

magamnál ezt az írást. Tudod, hogy rendes ember vagyok.

És már meg is lobogtatott kezében egy piszkos, agyongyűrt papírlapot. Bill izgatottan nyúlt utána, de Tom elhárította a mozdulatot.

— Pardon, — mondotta — majd felolvasom!
„Kedves Tom Parker, aranyos lovacskám, ezennel elismerem, hogy adósod vagyok ötévi béreddel és mert pénzem nincsen, ha felnőtt Patricia lányom, hozzád adom feleségül hűséged jutalmául! Bill Podell.“

— Hát ez a legnagyobb marhaság! — háborodott fel Bill. — Csak nem hiszed, hogy ennek az írka-firkának, amit tréfából adtam, van valami értelme, vagy kötelező ereje? Patricia akkor három esztendő volt, te meg egy piszkos kamasz...

— Te pedig egy ágról szakadt csavargó, édes gazdám...

— Szóval, ami akkor történt, egyáltalában nem számít.

Tom vállát vonogatta.

— Miért ne számítana? A kötelezvény ereje nem attól függ, hogy van-e pénzünk, vagy nem? Azért, mert felkapaszzkodtál az uborkafára, te sem bújhatsz ki a törvény alól...

— Hülye vagy. Ez a kötelezvény semmi. Nem élünk Kinában, vagy Indiában, ahol a szülők eljegyezhetik csecsemőkorban lévő gyermekeiket. Patricia szabad, független lány és ahhoz megy férjhez, akihez akar. Én nem kényszeríthetem.

— Akkor hát becsaptál. Olyan írást adtál, amelyről előre tudtad, hogy nem ér semmit.

— Tréfa volt!

— De az én ötesztendő ingyenes szolgálatom nem volt tréfa. A munkabért nem lehet tréfával kiegyenlíteni.

— Adok kétezer dollárt és fejezzük be a vitát.

— Szó sincs róla. Én ragaszkodom Patri-ciához...

— Azt akarod, hogy kidobassalak?

Tom megvetően legyintett.

— Kidobás? Ez az én mesterségem! Nem ajánlanám, hogy valaki hozzám nyúljon. De erre nincs is szükség. Megyek én magam is és átadom az ügyet egy fiskálisnak.

Bill okos ember volt. Pillanat alatt átvillant agyán, hogy micsoda kellemetlenségek származhatnak abból, ha Tom csakugyan beváltja fenyegetését. Mert hiszen igaz, hogy azt a kötelezvényt a bíróság előtt nem lehet érvényesíteni, de erre nincs is szükség. Tökéletesen elég, ha egy ilyen botrányperrel tudomást szerez a sajtó. Olyan gúnyos röhögés támadna annak a nyomában, hogy annak gyilkos ereje tökéletesebben kivégezné, mint egy halálos ítélet. Elvesztené minden tekintélyét. Az emberek, miközben üzleti dolgokról beszélne velük, a szájukat harapdálnák, hogy a szemébe ne nevéssenek. Bill, aki végtelemül hiú volt, máris úgy érezte, hogy megnyílik lába alatt a föld és elsüllyed szégyenében. És — ami mindennél kínosabb — ha kitör a botrány, akkor vége a hercegi házasságnak. Mert arra ugyan gondolni sem lehet, hogy Xavér uralkodó herceg olyan lányt vegyen feleségül, akit az apja eredetileg egy „lovacsának“, kocsmai kidobó-

na, országutak járó csavargóinak ígért feleségül. Hercegek nem szívesen állnak be ilyen kérések mellé vetélytársnak.

Bill homlokát kiverte a verejték.

— No, azért nem kell mindjárt felhúznod az orrodát. Beszélhetünk okosan is. Elvégre tizenöt esztendő nagy idő, beláthatod, hogy ennyi idő után nem lehet csak úgy ajtóstól berontani egy úri házba. Ha eddig vártál, illendő még egy kis türelemmel lenni, amíg... izé... jobban össze-melegsünk, megismerkedünk...

Tom bólintott:

— Ez már okos beszéd. Magam is azt mondom, hogy nézzük meg alaposan, akit feleségül veszünk.

Patricia cigarettára gyujtott.

— Félek, hogy ebből nem lesz nagy öröme! — jegyezte meg gúnyosan.

Bill félrevonta leányát:

— Vigyázz! Ezzel a veszedelmes gazemberrel óvatosan kell bánnunk. Az a fő, hogy időt nyerjünk... El kell hallgattatnunk. Ha már férjhez mentél a herceghez, úgy kirúgom, hogy lába sem éri a földet.

*

Potoff gróf, Xavér herceg pénzügyminisztere és egyben útimarsallja, elégedetten veregette meg Sámuelnek, Bill csikágói ügynökének vállát.

— Az ötlet ragyogó! Tizenötmillió dollár hozomány, ezenfelül egy kis ingyenes hadseregszállítás, egészen elfogadható házassági ajánlat. Ezen az üzleten természetesen mi ketten is megkere-

sünk legalább egy negyedmilliócskát... Már úgy ériem, hogy fejenkint! A herceget csak bizzam. Mindenben vakon követi a tanácsomat. Kénytelen szegény, különben nem adok neki zsebpénzt. Azt mondom, hogy nincs egy fillérünk sem. Ami nem is olyan nagy hazugság!

Sámuel ravaszul dörgölte a kezét:

— Azt hiszem, az üzlet valóban remek... De hogy őszinte legyek, a proviziótól nem vagyok túlságosan elragadtatva. Azt hittem, többet kapok.

Potoff nagyot nevetett.

— Ugy látom, barátocskám, te még nagyobb zsvány vagy, mint a mi otthoni uzsorásaink. No, ne aggódj, ha majd meg lesz a családi összekötetés, rajtad keresztül bonyolítjuk le az összes üzleteket és azokon mindig akad egy kis titkos hasznocska, amit majd állandóan felezünk... De most érd be a negyedmillióval és a sárkányrenddel az összes csillagokkal és gyémántokkal. Nagyon hatásos kitüntetés. Tudod, minél szegényebb egy ország, annál pazarabb kitüntetések osztogat, mert csak így kap érte pénzt.

Nevetve paroláztak. A két jómadár máris kitűnően megértette egymást.

Xavér herceg közben egy bárban a hatodik pohár whiskynek nézett a fenekére és igen érzékeny szónoklatot tartott egy feltűnően csinos hölgyhöz:

— Mondtam már, hogy ne böggj, Peggi! Hercegi szavamra magam után küldetlek Illyriába és te leszel udvari színházam főtáncosnöje.

Peggi meg volt hatva.

— Drága pófa vagy... igazán nem a pénzért szeretlek. Ha parkettáncos lennél, nyomban azt mondanám: legyél a partnerem és szerződ-jünk közös számnak!

— Hm, — mondotta a herceg, — nincs ki-zárva, hogy erre is sor kerül. Otthon nagyon forró a talaj és ha esetleg szárhúznak, valamiből csak kell élnem! Szerencsére ez a zsvány Potoff felhajtott valami dollármilliomost... Ha ez a há-zasság létrejön, mindent rendezhetek és majd meglátod, milyen vidám az élet az óceán másik oldalán...

Potoff jelent meg az ajtóban. Egyenruhája aranytól csillogott. A prémnek, selyemnek, pa-szománynak, fantasztikus kitüntetéseknek olyan tömege harsogott és rikített rajta, hogy az em-ber szeme káprázott, ha ránézett.

— Egy óra múlva indulunk, fenség! — jelen-tette. — Egy percet sem szabad veszítenünk. Megjött a telefonválasz Newyorkból, hogy várnak.

Xavér herceg engedelmesen felállt és még egy búcsúcsókot lehelt Peggi arcára, miközben Po-toff elegáns mozdulattal fizetett és a visszajáró összeget hanyagul az asztalon hagyta. A herceg figyelmét nem kerülte el ez a mozdulat.

— Te gazember, — mondotta, mikor a hatal-mas túraautóba szálltak — te már megint előle-get vettél fel a bőrömmel

Potoff nevetett.

— Természetes. Megmagyaráztam a házasság-közvetítőnek, hogy nem állíthatunk be üres zsebbel jövődöbeli apósodhoz. Két kézzel kell

szőrnünk a borravalókat, ajándékkal kell szédíteni a lányt, szóval hercegien kell fellépünk. Okos ember léteére ezt be is látta és adott tízezer dollárt. Persze a dupláját kell visszafizetnünk. . .

Xavér elégedetten füttyentett.

— Ez már pénz! Ötszázat adhatsz belőle mindjárt Pegginek. Tudod, megígértem neki, hogy színházamhoz szerződtetem. Egy kis gázsielőleg.

Potoff mérges lett.

— Egy centet sem adok. Most minden dollárra szükségünk van. Kell a munició!

Xavér lemondóan legyintett:

— Tudom, mindent te akarsz ellopni. Esküszöm Potoff, egyszer felköttetek!

Az autó elindult. Potoff egy térképet adott át a sofförnek.

— Vigyázz, Ivancsics . . . Ezt a pontos autótérképet kaptam Mr. Sámueltól. Ebbe bele van rajzolva a Newyorkig vezető legrövidebb út. Alkítólág két nap alatt oda érhetünk . . . Vigyázz tartsd be pontosan az irányt.

*

Az utazás pompásan indult.

Az országút kitűnő volt, enyhén borús ég enyhítette a nap égető tüzét, Xavér herceg és Potoff gróf vidám hazai dalokat füttyürésztek. Időnkint elkanyarodtak az országútról, a térkép ügyesen tüntett fel minden rövidítést. Igaz, hogy ezek az elágazások nem voltak olyan tükörsimák, mint az országút, de azért minden nehézség nélkül lehetett azokon is kilencven kilométeres sebesség-

gel rohanni és a vidék is vadregényesebb, szemef gyönyörködtetőbb volt.

Egy erdő mellett száguldtak el. Esti nyolc óra körül járt az idő, a térkép szerint még vagy két-óránnyira lehettek a legközelebbi várostól, ahol meg akartak pihenni. A vidék itt teljesen elhagyott volt, az út mellett megáradt hegyi patak zúgott, a hegyek szinte egymásba borultak és gyakran úgy látszott, hogy az út egyenesen egy sziklafalnak vezet. A soffőr csendesen káromkodott, dühös volt, amiért elhagyták a síma, egyenes utat. A két előkelő úr azonban változatlanul vidáman falatozott és üritgette a termoszkból a jeges pezsgőt.

Egyszerre a soffőr ijedten felordított és olyan hirtelen fékezett, hogy a herceg és a gróf nagyot nyekkenve buktak előre ülésükön és a termoszból kiömlő pezsgő végigfolyt rajtuk. A soffőr már le is ugrott a kormány mellől, észrevette az autó elé feszített vasláncot és megzavarodva, revolvere után nyúlt, de már nem volt ideje kihúzni zsebéből, mert, mintha a földből nőttek volna ki, a bokrok mögül előre szegzett pisztolyokkal banditák ugrottak elő.

— Fel a kezekkel!

Xavér herceg fel volt háborodva.

— Uraim, — kiáltotta — figyelmeztetem önöket, hogy ez felségsértés. Amit tesznek, súlyos megsértése egy idegen ország fejedelmének, aminek beláthatatlan politikai következményei lehetnek...

— Elég... ne papolj már! — förmedt rá durván egy herkulesi alak és nem törődve a herceg

személyének sérthetetleniségével, galléron ragadta és bilincsbe kötötte a kezét.

— Potoff, lödd le! — kiáltotta méltóságának utolsó fellobbanásával a herceg.

De Potoff nem hajthatta végre a parancsot. A kitűnő pénzügyminiszter e súlyos pillanatokban nem viselkedett hősiezen. De ha nem is nyúlt pisztolyához, foglalkozásának géniusza e döntő pillanatban sem hagyta cserben.

— Gentlemanok! — kiáltotta — bocsássatok szabadon és fejenkint ezer dollár jutalmat kaptok, a vezérteknek pedig még külön átnyujtom az oroszánrend közepcsillagát, amellyel méltóságos cím jár!

Az egyik bandita udvariasan meghajolt.

— Excellenciád igen helyesen ismerte fel a kivezető utat, de nagy kérdésekben nem szabad elhamarkodottan döntenünk. Előbb mindenestre vendégül akarjuk látni szerény lakunkban önöket, hogy a részleteket megbeszéljük!

Közben már egy másik bandita a kormány mellé ült, a guzsbakötött soflőrt oda lökték Xavér hereg és Potoff gróf közé, amit mind a ketten igen tapintatlannak találtak. De ezekkel a brigantikkal, akik egyáltalában nem értettek az udvari etiketthez, nem lehetett vitatkozni.

Alig egy negyedórát rohant az autó különböző kanyargós utakon, szántóföldeken, azután valami elátkozott, magányos majorság kapuján fordult be.

— Méltóztassanak leszállni! — invitálta előkelő foglyait a bandavezér.

A herceg körülnézett. A kétemeletes, termés-

Köböl épült ház egyáltalában nem látszott bizalomkeltőnek.

Már erősen sötétedett és ebben a félhomályban a komor épület még ridegebben hatott. Vaspántokkal kivert, hatalmas tölgyfaajtó nyílt ki valami titkos jelre és mikor beléptek a kapun, megdöbbenve vették észre, hogy mögötte két gépfegyver áll.

A banditafőnök észrevette a herceg és a gróf elképedését.

— Óh, vannak ezeknél különb fegyvereink is a toronyban. Súlyt helyeztem arra, hogy embercim a legmodernebbül legyenek felfegyverkezve. Ezek a betonfalak, páncélpincék és titkos alagutak biztos védelmet nyújtanak akkor is, ha egy kisebb hadsereg támadna meg bennünket. Ezt csak azért mondom, hogy ne fűzzenek túlságosan vérmes reményt a szabadulásukhoz...

Nem, valóban a herceg és minisztere e pillanatban csakugyan nem sok reményt fűztek szabadulásukhoz. Egyetlen vigaszuk az volt, hogy a szoba, amelybe vezették őket, egészen csinos és kényelmes volt. Széles kerevetek, értékes szőnyegek és függönyök egy gazdag, vidéki kúria illúzióját keltette.

Az asztal már terítve volt. Potoff megrökönyödve állt meg.

— Ezek vártak bennünket! — súgta a hercegnek.

— Hát mit gondolt, szórakozásból feszítettük ki a sodronyt az országúton? — dörögte a herceg.

— Egyébként, — fordult a banditafőnök Po-

őfőhöz — méltóztassanak kedvük szerint enni és inni. Az ételek és italok ára már bent foglaltatik abban a tízezer dollárban, amelyet excellenciád tárcájából kiemeltünk! . . .

És kecses meghajlással kiment a szobából. Hallatszott, amint kívülről megforgatja a kulcsot.

Potoff megvakarta a fejét.

— Legalább táviratozhatnánk Bill Podellnek, hogy autóbaleset folytán bizonytalanná vált érkezésünk napja. Félek, hogy nagyon megsértődik indokolatlan késedelmünkön . . . Nem leplezhetem aggodalmamat fenséged előtt: veszélyben a parti!

— Amerika ezért kárpótlást fog fizetni Illyriának! — kiáltotta dühösen Xavér herceg. — Minden állam felelős a nála vendégségben lévő uralkodók személyi biztonságáért. Hallatlan! Elvették a tízezer dollárunkat! Látja, milyen ostoba fráter maga, Potoff! Ha odaadja Pegginek az ötszáz dollárt, ennyivel is kevesebbet rabolhattak volna el tőlünk!

*

Egy emelettel a foglyok szobája fölött Sámuel sugárzó arccal ölekezett össze a bandavezérrel.

— Hurráh Johni, ezt jól megcsináltuk. Ugy-e, igazam volt, hogy nyugodtan átadhatom a tízezer dollárt Potoffnak, mert úgyis visszaszerezük. Most azonban rajtad a sor, hogy minél tökéle-
sebben learassuk e nagyszerű fogás gyümölcseit.

— Légy nyugodt, — hunyorgott a bandita — hiszen tudod, mestere vagyok az olyan komédiának, mint amilyent most kell majd végigját-
szanom!

*

Mikor Bill Pođell és Patricia, Tom végzetes látogatása után kettesben maradtak, néhány pillanatig szótlánul meredtek egymásra az elszörnyedéstől. Patricia tért először magához. Híres csibészes jókedve most sem hagyta cserben.

— No, papa, — mondta nevetve — ezt jól megcsináltad. Szép kis férjet választottál számomra!

— Ne őrsjts meg! — dühöngött Bill, akinek verejték lepte el a homlokát. — Ez a példátlan botrány ketté törheti egész karrieremet. Az emberek röhögni fognak rajtunk. Ki kell vándorolnom... feladnom az üzletet...

— Na, na, papa, — szólt közbe Patricia — csak hidegvér. Ebbe a dologba még nekem is lesz egy kis beleszólásom. Bízzad csak rám. Olyan undok, kellemetlen leszek, hogy Tom rémülten fog menekülni!

Bill fejét rázta.

— Tévedsz. Ezt nem olyan fából faragták. Egy kocsmái kidobó és ökölvívó nem tartozik az érzékeny, könnyen sértődő emberek közé. Kötélből vannak az idegei. Valami mást kell kitalálni...

Bill agya villámgyorsan dolgozott. Hirtelen megállt, arcára mosoly torzult.

— Megvan! — kiáltotta. — Gyorsan add ide a telefonkönyvet...

— A rendőrséget hívod?

— Ördögöt! Egy artista-ügynökséget!

Patricia aggódva nézett apjára. Komolyan félt, hogy az öreg pillanatnyi elmezavar tört ki.

— De kérlek... — hebegte.

— Ide figyelj, — szakította félbe lázasan Bill

— remek tervem van. A szerelemben csak női segítséggel lehet dolgozni. Ez a bűlény még nem igen látott rendes nőt. El kell szédíteni. Telefonálok egy artista-ügynökségnek. Szerződtetem a raktáron lévő legszebb táncosnőt... Ide hozatom a palotába és beosztom Tom mellé titkárnőnek. Fizetek neki heti kétszázötven dollárt és külön ezer dollárt kap, ha olyan kényes helyzetet teremt, amely Tomot komprommitálja... Érted végre? Tetten kell érnünk a fickót, amikor, mondjuk, éppen karjába szorítja és megcsókolja az illető hölgyet. Akkor meg vagyunk mentve! Szó nélkül kidobhatjuk...

Patricia elismeréssel nézett apjára.

— Apuskám, lángész vagy! — mondotta lelkesedéssel.

— Csak az a fontos, — tette hozzá Bill — hogy minél óvatosabbak legyünk. A fickóval egyelőre úgy kell bánnunk, mint a hímes tojással és főleg vigyáznunk kell, hogy a herceggel ne kerüljön össze. Képzelheted, hogy eljárna a szája és mindent elrontana. Borzasztó, hogy éppen most kellett idejönnie, mikor minden pillanatban várjuk a herceg érkezését!

Közben Patricia már megtalálta egy artista-ügynökség címét.

— All right! — mondotta Bill. — Menj oda azonnal és válassz ki egy remek nőt. Tudod olyant, akiről feltehető, hogy zsánere ennek az otromba fickónak. Valami vad feketét, kreolt vagy mulattot... Rád bízom egészen. Csak siess. Mire Tom visszaér, már a titkárnője fogadja!

A késő délutáni órákban tért vissza Tom a Podell-palotába. Megjelenése ezúttal még megdöbbenőbb volt, mint délelőtt. Kezében színes kendőben hozta fehérneműjét, hátára két pár csizmát aggatott és jobb vállára egy zöldes vitorlavászon zsák lógott, amely duzzadásig tele volt mindenféle rejtélyes holmival. Úgy látszik, súlyt helyezett arra, hogy ne nézzék őt aféle ágrólszakadt ninestelennek, aki poggyász nélkül állít be egy úri házba. Bill igyekezett mindenkit eltávolítani a közeléből, személyesen fogadta.

— Nézd, Tom — mondotta — a mi társaságunkba nem járhatsz ilyen nevetséges ruhában, rikitószínű ingekben és bőrnnyakkendővel...

— Patriciának nem tetszett a nyakkendőm? — kérdezte búsan Tom. Mindjárt láttam, hogy valami nem stimmel...

— Tetőtől talpig át kell öltözködnöd... Már gondoskodtam egy titkárnőről, aki elvezet a különböző áruházakban, ahol a költségemen felöltöztetnek. A titkárnő majd segít a kiválasztásnál.

Tom tiltakozó mozdulatot tett.

— Ajándékról szó sem lehet. A kiadások előlegezését elfogadom, de az utolsó centig mindent levonhatsz majd a hozományból!

Néhány perc múlva Tom majdnem hanyatvágódott meglepetésében, amikor a palota legfelsőbb emeletén berendezett lakosztályában egy lélegzetállítóan szép és elegáns kreol szépség fogadta.

— Miss Diana, a titkárnőd! — mutatta be Bill.

A titkárnő hűbájosan mosolygott.

— Már elkészítettem a fürdőjét, uram... Melyik pizsamáját óhajtja felvenni? A kék, vagy a sárga selymet?

Tom egy bölény eseflenségével nézett körül. Sejtette, hogy a pizsamákat Bill küldte a szobájába. Nagyon kényelmetlennek találta ezt a váratlanul rázuhant eleganciát. Szívesebben költözött volna egy ponyvasátorba, mint ebbe a feszélyező, finomkodást követelő környezetbe, ahol érezte, hogy mulatnak rajta. Ószinte csodálkozással nézett Billre:

— Hallod Bill, hogyan tudsz ilyen buta helyen élni? És mondd, a hét minden napján, egész esztendőben ilyen majomkodás folyik körülötted? Fürdő, meg pizsama? Emlékszel, milyen jókat aludtunk a detroiti országúton, a csűrök alatt?

— Hallgass! — sziszegte Bill. — Ha ilyen hülyéket beszélsz, sohasem hódítod meg Patriciát!

Tom főleg azt nem értette, hogy miért hunyorog rá olyan negédesen a titkárnő, miért kacag olyan apró csiklandós nevetéssel, ha szól hozzá, És micsoda illata van!

— Hallja, — mondta Tom — maga az eleven fejfájást hordozza. Az ember fuldokolni kezd a maga közelében...

— Nem tetszik a parfümöm? — kérdezte sértődötten miss Diana.

— Förtelmes, kérem...

— Kérem... ha nem tetszik, szívesen használnék mást. Szabad kérdezni, Mr. Parker, mi a kedvenc illata?

— A hagymás birka-pörkölt. . .

Diana elragadtatva nézett Tomra.

— Milyen érdekes ember ön, Mr. Parker. Mennyi eredetiség, friss őszinteség van magában. Egészen más, mint ezek az elpuhult, kényeskedő városi urak. . . Látja, én mindig ilyennek képzeltem az igazi férfit.

Tom szeme megvillant.

— Hát igazán nem tart nevetségesnek? — kérdezte. — Mert ezek a többiek mind röhögnek rajtam. De persze egyik sem merne kiállni velem egy kis ökölharcra.

— Ön tökéletes férfiideál, Mr. Parker, ha szabad magamat így kifejezni!

— És azt hiszi, hogy szerethet engem egy úri-kisasszony?

— Ha a saját érzéseim után ítélnék, akkor ez egészen bizonyos — mondta nagy meggyőződéssel a hangjában Miss Diana.

— Akkor hát nagyszerű! — kiáltotta Tom. — Kérem, Miss Diana, legyen segítségemre, hogy meghódítsam Miss Patricia Podellt!

— Annyira szereti?

— Szereti az ördög azt az elkényeztetett kis fruskát. De kinevetett és meg akarom magamat bosszulni. . . Tudja, ha a férje leszek, első dolgom lesz, hogy alaposan megverem. . . Kis gyermek korában már megvertem néhányszor, mikor lopkodta a gyümölcsöt a kocsiról, de azt már elfelejtette!

Diana nevetett.

— Ha meg akarja hódítani, úgy ajánlok erre egy csálhatatlan módszert!

— Nagyon hálás lennék érte. Nincs valakije, akit knokautoltatni akar? Szívesen vállalom.

— Nem, köszönöm... Enélkül is rendelkezésére állok. Tehát figyeljen, kérem: Mindenekelőtt külsőleg kell átalakulnia. Majd ha felveszi a szmokingját, vagy a zsakettjét, egészen más képen fog érvényesülni alakjának kifogástalansága...

— Hm, útalom ezeket a majomgúnyákat!

— Ennek meg kell lennie. A második lépés már kisebb áldozatot kíván öntől. Féltékennyé kell tennie Miss Patriciát!

— Hogyan?

— Tudja, a nők csak akkor kezdik becsülni a férfit, ha azt látják, hogy másoknak is tetszik. Akkor szaladnak utána. Udvaroljon valakinek...

— De kinek? Nem hozhatom ide Lusitaniából Bettit, vagy Dórát...

— Ugyan! Erre igazán nincs szüksége. Nézen körül egy kicsit... Itt vagyok például én... Maga udvarolni kezd nekem és én úgy teszek, mintha fülíg szerelmes lennék magába... Persze, ne értsen félre, ez csak komédia!

Tom kedvetlen arcot vágott.

— Látja, az a baj, hogy itt minden csak látszat! Komédia. Én nem értek ezekhez a családfintaságokhoz. Az ökölvívásban nincsen csalás. Ott az erő és az ügyesség győz! De köszönöm a segítségét, Miss Diana. Maga derék lány... és gyönyörű!

— Ez már udvarlás? No látja, egészen gyorsan megtanulta a komédiázást!

Egymásra nevettek és Diana boldogan gondolt arra, hogy olyan könnyen sem keresett még ezer dollárt, mint ahogyan most fog!

*

Harmadnap délután öt óra felé megérkezett a hercegi autó. Egy napi késéssel, de Xavér herceg telefonon jelentette, hogy egy kis baj történt a motorral, azt kell megjavítaniok. Valójában azonban a herceg és a pénzügyminiszter egyenruháit kellett gyorsan átszabni Johni és Jim termetére. A két gazfickó alapos munkát végzett. Magukhoz vették a herceg és Potoff gróf valamennyi igazoló iratát, mellükre aggatták az összes kitüntetésekét és természetesen harmadik cinkosukat, Róbertet, aki a soffőr szerepét játszotta, szintén belebújtatták a hercegi soffőr egzotikus vörös-kék aranyujtásos libériájába.

Bevonulásuk a Podell-palotába tökéletesen hatásos volt. Az igazi hercegek sohasem tudnak olyan előkelőek lenni, mint a színpadiak. Johni nem hiába volt szorgalmas látogatója az operetteknek és revüknek, elragadó trónörökös volt. Barátságosan kezét szorított Billel és Patriciának már az első percben azt mondta, hogy már azért is érdemes volt New-Yorkba jönnie, hogy megismerje Amerika legbájosabb fiatal leányát.

Bill olvadozott a gyönyörtől és fülei égtek az állandó boldog izgalomtól. De úgy látszik, hogy az elragadtatás kölcsönös volt, mert a hercegre is láthatóan mély benyomást gyakorolt a tündéri fényáradatban úszó palota díszterme, amelynek

megterített asztala szinte roskadozott az arany és ezüst talak tömegétől...

Pezsgőzés közben a herceg kedvesen megjegyezte, hogy az üzleti ügyek megbeszélése és lebonyolítása kizárólag pénzügyminiszterére tartozik, ő szívesebben töltené idejét sportolással... Tennisszel, vagy még inkább lovaglással, ha Patriciának is úgy tetszik! Estére páholyt rezerváltat az operába... Azután valamelyik dancingot kereshetnék fel, esetleg az Astor bárjába nézhetnének, ahol most Whitmann jazzbandje játszik...

Bill titokban leányára kacsintott. Patricia mosolygott. Úgy látszik, a hercegből nem lesz éppen unalmas férj és ami azt illeti, egészen csinos férfi. Patricia csak most háborodott fel igazán, amikor arra a szemtelenségre gondolt, hogy Tom megkérte a kezét. No, majd megtanítják röpdülni ezt a fickót, csak legyenek túl a hercegi látogatáson. Bill érezte, hogy az ügy remekül áll és már előre elhatározta, hogy elmegy a bőkezűség legmesszebb határáig, de a partinak létre kell jönnie. Még akkor is, ha a tizenötmillió dollár hozományt még egy millióval meg kellene toldani...

Tom a hercegi bevonulást ablakából nézte végig. Még a délelőtt folyamán szigorúan meghagyta neki Bill, hogy két-három napig ne mutatkozzon, mert amint mondotta: nagyszabású üzleti ügyekről van szó és azokat zavartalanul akarja letárgyalni...

Ennek a napnak délelőttje egyébként is mély nyomokat hagyott Tomban. Ma először volt

hozzá kedves Patricia. Megdicsérte új ruháját, kijelentette, hogy most már csakugyan úgy fest, mint egy korrekt gentleman és megengedte, hogy Tom vele együtt lovagoljon ki. Egész idő alatt igen kellemesen beszélgettek, úgy látszott, hogy Patriciát igen szórakoztatják Tom eredeti kizsólásai.

Amikor visszaérkeztek a palotába, Patricia, mintha csak most jutott volna eszébe, szórakozottan fordult Tomhoz:

— Hja, igaz, apa bizonyára mondta, hogy néhány napig nem találkozhatunk. Igen fontos üzleti látogatója érkezik és nekem kötelességem vendégünk szórakozásáról gondoskodni. Hiszen tudja, hogy az ilyen tárgyalások sikerét mennyire előmozdítja az, ha a félnek jó a hangulata. Majd ha elutazott, gyakrabban megismételjük az együttes kilovaglásokat! Remélem, nem fog addig sem unatkozni? Úgy vettem észre, hogy Diana kisasszony társasága eléggé szórakoztatja!

Tom szíve megdobbant. A naiv fiú azt hitte, hogy Patricia máris féltékeny rá.

— Oh — felelte elpirulva, — Diana kisasszony kitűnően látja el titkárnői teendőit, de nekem egyedül maga tetszik, Patricia!

De nyomban megbánta, hogy Patriciát megnyugtatta, mert éles szemét nem kerülte el a gúnyos mosoly, amely átsuhant a fiatal lány arcán.

— Nos, hogy tetszenek önnek a vendégek? — kérdezte háta mögött hirtelen Diana.

— Fene előkelőknek látszanak! — vélte Tom.

— Mik ezek? Tábornokok? Legalább két kiló kitüntetés lóg mindegyiken!

— Úgy hallottam félfüllel, hogy egy uralkodó herceg és minisztere. A hadsereg ruháit fogja Mr. Podell szállítani... De tudja, én azt hiszem, nem csak az uniformist fogják szállítani.

— Hanem?

— Hanem Patricia kisasszonyt is!

Tom szíve összeszorult. Amúgy is rossz sejtések kínozták. Ki tudja, hátha igaza van Miss Dianának? A nők hamarabb megsejtik az ilyesmit, mint a férfiak. Mindenesetre elhatározta, hogy résen lesz.

*

Bill Podell szíve hevesen dobogott, mikor ebéd után a kis sárga szalónba vonult a pénzügyminiszterrel, a hová a feketét és konyakot vitték. Potoff gróf gondosan rágyujtott az egyik havanna szivarra és elégedetten dörzsölte kezét:

— Kedves Mr. Podell — mondotta, — azt hiszem, hogy így egymás között felesleges komédiát játszunk és nyíltan beszélhetünk. Hiszen mind a ketten tudjuk, hogy miről van szó. Mr. Sámuel önt már mindenről értesítette...

Bill mélyen meghajolt:

— Parancsoljon, kegyelmes uram!

— E pillanatban természetesen még korai lenne a herceg és Patricia kisasszony házasságáról, mint befejezett tényről beszélni, az ilyesmit előbb kellően be kell harangozni a diplomáciában... de megmondom őszintén: azt hiszem, semmiféle különös nehézséggel nem

Kell számolnunk. Ismerem a herceget, tíz éve állok szolgálatában és merem állítani: Patricia kisasszony megnyerte tetszését. Egyébként a herceg ebből nem is csinált titkot, hiszen ön is hallotta, hogy milyen elragadtatva bókolt...

— Boldog vagyok, hogy a fenséges úr ennyire méltányolja lányomat...

— És szabadjon remélnem, hogy ez a megtetszés kölcsönös... Ez esetben nekünk csak a részleteket kell megbeszelnünk. Ne haragudjon, hogy ilyen expressz gyorsasággal térek a dolgok lényegére, de ne felejtse, hogy egy uralkodó hercegre másféle törvények kötelezők, mint a másfajta emberekre. Nem maradhatunk sokáig az ön vendégei, mert az máris gyanút keltene és az eljegyzést egyenlőre titokban kell tartanunk... Önt mindenekelőtt népszerűvé kell tennünk Illyriában... Erre már kész tervem van...

— Parancsoljon velem!

— Ön felajánl és nyomban be is fizet Illyriának egy nyolcmillió dolláros államkölcsönt.

Bill elsápadt.

— Előlegnek adjak ennyit? — dadogta meg-rökönyödve.

Potoff gróf mosolygott:

— Oh... természetesen üzletember vagyok magam is, tisztában vagyok azzal, hogy biztosítékot kíván. Ez meglesz. A herceg titokban eljegyzi Patricia kisasszonyt. Az erre vonatkozó megállapodást természetesen okiratba foglaljuk. Ezzel egyidejűleg a fenséges úr önt bárói rangra emeli és átnyújtja a sárkányrend vezér-

csillagát a szalaggal, mellyel Kegyelmes cím jár... Ön holnaptól kezdve báró és kegyelmes úr...

Bill szemei csillogtak az örömtől.

— Ilyen feltételek mellett, azt hiszem, csakugyan megegyezhetünk! — mondotta a boldogságtól remegve. — A nyolem millió dollárt öt-hat napon belül folyósíthatom.

Potoff gróf bólintott:

— Rendben van! Addig várhatunk! Úgy terveztük, hogy csak a jövő hét keddjén térünk vissza Illyriából. Remélem, hogy látogatásunkat egy hónapon belül viszonzni fogják? A hivatalos eljegyzést csakis fővárosunkban tarthatjuk meg!

— Mindenben az önök kívánságához fogunk alkalmazkodni, excellenciás uram!

— Akor hát báró úr, igyuk ezt a pohár konyakot az illyriai uralkodóház és a Podell bárói család boldog kapcsolatára!

Tom mogorván járt fel-alá szobájában. Éppen az imént volt tanuja annak a jelenetnek, amint Patricia és a herceg kilovagolt. Ahogy egymásra néztek, összenevettek, a herceg kakaszkodó járása és Patricia kacér mozdulatai világossá tették előtte, hogy itt többről van szó, mint egyszerű «üzleti» kedveskedésről. Bosszúság és féltékenység viaskodott benne. Legszívesebben néhány ökölesapással intézte volna el a herceget, de ezalatt a rövid idő alatt, amelyet

Billnél töltött, megtanulta már, hogy ebben a «másik» világban ravaszsággal és óvatossággal sokkal többre megy az ember, mint a nyílt őszintességgel. Most már bizonyos volt benne, hogy ki akarják játszani és a kedvesség, amelylyel körülveszik, csak a megtévesztésére szolgál.

*

Második napja tartózkodott már a herceg a Podell-palotában és Tom, aki állandóan lesben állt, látta, hogyan szövődik egyre szorosabbá a barátság Patricia és a herceg között. Természetes ösztöne megsúgta, hogy nem véletlen az, hogy állandóan kettesben vannak, hogy Bill és Potoff gróf nyilván üzleti tárgyalások ürügye alatt mindig később távoznak hazulról, mint a fiatalok, hogy ők mindig csak utánuk mennek.

Tom nem olyan fából volt faragva, hogy ezt sokáig némán tűrhette volna. A levegő folytatta, törni-zúzni tudott volna dühében, amiért ilyen nyilvánvalóan meg akarják csalni. Szerette Patriciát. Igaz, hogy alig néhány napja ismerte csak, de azért ez a név tizenöttestendő óta élt már benne, mint valami homályos, kellemes álom. Már többször megnősülhetett volna, de valami babonás makacssággal tért vissza rögeszméjéhez: neki Patriciát kell feleségül vennie. Az ilyen egyszerű emberek sokkal inkább hisznek a sorsukat intéző végzetben és Tom úgy hordta magánál Bill írását, amellyel Patriciát neki ígérte, mint valami talizmánt. Már gyakran elhatározta, hogy kinyomozza, merre van Bill,

mí történt vele, de mindig úgy fordult a sorsa, hogy kutatásait félbe kellett szakítania. A véletlen is úgy rendezte, hogy mindig egészen távol élt Newyorktól és talán előbb-utóbb mégis meguntta volna ezt a meddő várakozást, ha egy napon nem kerül a kezébe egy képes magazin, melyben ott látta Bill és Patricia fényképét. Természetesen nem ismerte volna meg őket, de a név megdöbbenő azonossága: Bill Podell és a leány Patricia, mégis csak túlságosan felizgatta és így történt, hogy egy napon beállított Bill-hez. Abban a pillanatban, mikor Patriciát megpillantotta, már lángra is lobbant benne az a régóta szunnyadó misztikus szerelem, amelyet babonásan ápolt és hordozott magában. Megvolt győződve, hogy kizárólagos joga van ehhez a lányhoz.

Most azután megdöbbenve ismerte fel a veszedelmet, amelyben szerelme forgott.

Roszkedvűen ment le az udvarra, valami leküzdhetetlen nyugtalanság üldözte és nekivágott a városnak. A Washington-parkba ment, az előkelő világ kedvelt lovagló és uzsonnázó helyére. Titokban abban reménykedett, hogy megtalálja a herceget és Patriciát. Végigsétált a különböző kioszkok között, belesett a fényűzően berendezett cukrászdák tükörablakain és csakugyan az egyik terrazon megpillantotta Patriciát és a herceget. Tom keze ökölbe szorult. Ha felrohanna és az asztalra csapna, hogy a kristályüvegek ezerfelé repülnének és arcukra fagyyna a mosoly...

De fékezte magát. Csak állt égő szemmel, vo-

nagló szívvel, nézte, hogyan flörtölnek, milyen negédesen kínálja a különböző koktailokat a herceg és hogyan nyújtja át Patricia a hercegnek egy ketté tört sütemény felét. Ezek bizony értik egymást...

Félóráig ülhettek a cukrászdában. Akkor lejöttek a széles márványlépcsőn. Egy néger boy már értesítette a lovászt, aki elővezette a lovakat.

Tom ott állt a cukrászda parkja előtt a kapuban. Patricia meghökkenve nézett rá, mikor észrevette. De nem vesztette el lélekjelenlétét. Egy mosollyal bocsánatot kért a hercegtől, azután a sápadt Tomhoz lépett:

— Micsoda dolog ez? Leselkedik rám? Ez hallatlan...

Tom életében először volt gyáva. Tudta, hogy neki most ki kellene törni, szemébe vágni Patriciának kétszínű játékát, orron vágni a szemtelenül és kihívóan viselkedő herceget, de egyszerre valami nagy gyengeség és kétségbeesés fogta el, a szerelmes ember tehetetlen csüggedése...

— Bocsásson meg, Patricia — mormogta, — látni akartam, nagyon szeretem!

Patricia szeme haragosan csillant:

— Megőrült? Éppen most áll elém, mikor tudja, hogy édesapám milyen fontos érdekét szolgálom?

A herceg, aki két lépésnyire állt, figyelte és arcátlan fintorral mérte végig Tomot, azután kérdőleg Patriciára nézett, mint aki azt kérdezi: hát ez kicsoda, mit akar?

Patricia észrevette a herceg mozdulatait és mosolyogva fordult hozzá:

— Apus üzent valamit... már mehetünk!

És anélkül, hogy egy pillantásra is méltatta volna Tomot, felugrott a lovára. A nő csalhatatlan ösztönével érezte, hogy teljes biztonságban van. A szerelmes, megzavarodott fiú óvakodni fog minden botránytól.

Tom lesujtva indult a Podell-palota felé. Most kezdett csak arra eszmélni, hogy őt milyen óriási távolág választja el Patriciától. A lány lenézte, úgy bánt vele, mint egy cseléddel... Bizonyos, hogy csak a botránytól való félelmükben tartják a palotában, ámítják, falhoz állítják és közben Patricia a herceggel flörtöl.

Amint később végigment az udvaron, a herceg autóját pillantotta meg, amely útra készen állt. A soffőr a karburator körül foglalatoskodott. Úgy látszik, valami nem volt egészen rendben. Tom csendesen megállt az udvar egyik zugában és a soffőrt nézte. Már két nap óta törte a fejét, hogy hol látta ezt az embert? Esküdni mert volna, hogy már találtak valahol. Tom kitűnően tudott arcokra emlékezni és erre a fickóra különösen emlékezett. A szúrós fekete szemek, alacsony, nyomott homlok, széles orr... az ördögbe is, hiszen ez a Sipista Robert...

Tomnak egy régi, izgalmas éjszaka jutott eszébe, amely St. Louis egyik kocsmájában játszódott le. Nehéz eset volt. Marhakereskedők tévedtek a «Vidám Cowboy»-ba, ahol ő akkor éppen szerződésben volt. Ez a Róbert volt a kocsmá réme. Hamisjátékos, garázda fráter

volt, híres verekedő. A gazfickő nyomában meg-
neszelte, hogy a kereskedők tárcája tele van
pénzzel és hamarosan rávette őket, hogy kár-
tyázzanak! Persze, csalt! Az egyik kibic észre-
vette mesterkedését és hatalmas ökölcsapással
fejezte ki megbotránkozását. Általános vereke-
dés támadt. Robert kést rántott és veszettül or-
dítozott. Tomnak kellett közbelépni. Hátról
galléron ragadta, a levegőbe emelte és irtózatos
erővel kilódította a teremből. Robert visszaro-
hant, vad ökölharc kezdődött, amely Tom győ-
zelmével végződött. De Tom is számos sebből
vérzett. Nehéz eset volt! . . .

Robert másnapra eltűnt és most, négy esz-
tendő után, itt találkozik vele Podell-palotájá-
ban. És milyen elegáns. Hercegi soffőr! Tom
úgy érezte, hogy valami nincsen rendben. Tom
jól ismerte az alvilágot, melyhez Robert tarto-
zott. Az olyan notórius tolvajok, verekedők,
mint amilyen Robert is volt, nem igen szoktak
rendes polgári foglalkozásra áttérni, még ke-
vésbé fogadják az ilyen kétes múltú embert
hercegi szolgálatba. Az ilyen nagy urak alapo-
san kitudakolják annak az életét, akit az autó-
juk kormányára mellé ültetnek és akire rábizzák
magukat . . .

Tom most már úgy szimatolt, mint egy vizsla.
Még nagyon az idegeiben remegett az iménti je-
lenet minden izgalma és bosszúsága. Gyűlölte a
herceget, aki olyan szemtelen arccal nézte vé-
gig. Ez az ember sem tetszett neki . . . Valami
titkot gyanított . . .

Robertnek minderről sejtelve sem volt. Nem

látta az egyik oszlop mögé húzódott Tomot. E pillanatban kizárólag az autó érdekelte, amely még mindig nem volt rendben. Egy csavarhúzóra volt szüksége, de nem találta a szerszámok ládában. Ezt a pillanatot használta ki Tom. Maga sem volt tisztában tulajdonképpen azzal, hogy mit akar, csak azt érezte, hogy cselekednie kell. Gyors mozdulattal az autóhoz ugrott és bebújt a hatalmas kocsis hátsó részére erősített poggyászládába. A láda teljesen üres volt, Tom kényelmesen elhelyezkedett. Óvatosságból a fedelet kissé alátámasztotta, hogy keskeny rés maradjon a levegő számára és izgatottan várta, hogy most mi fog történni.

Néhány perc múlva az autó elindult. Két órával utóbb Tom már bizonyos volt abban, hogy jó szimatja volt és furcsa titkok nyomára fog bukkanni. Mert az autó rendkívüli gyors járásából következtette, hogy a várost elhagyták és nyílt országúton rohannak tovább. Tom izgatott kíváncsisága egyre nőtt. Az ördögbe... hol van ennyire sietős dolga Robertnek? Hová küldhette üzenettel a gazdáját?

De végtelennek látszó órák multak és az autó megállás nélkül, veszettül rohant. Tom nyugodtan kidughatta fejét a ládából, látta az elhagyott, végtelen utakat és csendesen káromkodott, amiért kalandos utazása előtt legalább néhány zsemlyét nem tett zsebre. A dolog kezdett határozottan kényelmetlen lenni.

Vagy hat órája utazhattak már, amikor végre egy országuti kocsmára előtt megálltak. Robert a kocsmába sietett, nyilván, hogy felfrissítse ma-

gát egy kis étellel-itallal és persze a motort is hűlni kellett hagyni egy keveset.

Tom szédült az éhségtől. A tagjai is meglehetősen elgémberedtek. Szeretett volna ő is néhány falatot enni, de persze, ez teljesen reménytelennek látszott. A láda résén kipislogva látta, hogyan tűnik el Robert a kocsmá ajtaján és csak most kezdett arra eszmélni, hogy milyen veszedelmes vállalkozásba fogott. Egészen vad, elhagyatott, ismeretlen vidéken jártak. Tomnak fogalma sem volt, hogy hol fog végződni ez a bizonytalan utazás. És nála se pénz, se fegyver. Ha legalább a revolverét csusztatta volna a zsebébe! Határozottan könnyelmű volt. Elsiette ezt a vállalkozást.

Közben egy ingujjra vetkőzött alak jött ki a kocsmából és egy élelmiszerekkel megrakott kosarat tett a soffőr ülése mellé. Volt abban kolbász, kenyér, sajt, boros- és söröspalack. A szolga visszament a kocsmába. Tom óvatosan körülnézett. Közel-távolban egy lelket sem látott. Kiugrott a ládából, gyorsan felmarkolt néhány kolbászt, melléjük csusztatott egy üveg bort és már vissza is bujt rejtekhelyére. Ideje volt. Robert jött kifelé, a kormánykerék mellé ugrott és már indított is.

Megint teljes sebességgel rohant a kocsin. Órák multak. Robert lassított, azután megállt. Úgy látszik, enni és inni akart. Tomnak minden erejét össze kellett szednie, hogy hangosan el ne kacagja magát, mikor hallotta, milyen dühösen káromkodott Robert, aki észrevette, hogy élelmiszerkészletének jelentékeny része eltűnt.

— A gazemberek! — dühöngött — kevesebbet tettek be, mint amennyit számítottak. No, majd ellátom a dolgukat, ha visszafelé jövök!

Egész éjjel futott az autó és már hajnalodott, mikor Robert megint hirtelen lefékezett. Célnél voltak. Robert a kapuhoz ment, de nem csengett, hanem hosszú, éles különös füttyöt hallatott. Erre a füttyülésre egy másik válaszolt és röviddel utána kinyílt a kapu és az autó begördült. Tom homlokát hideg verejték verte ki. Kelepcében volt. Ha kimászik rejtekhelyéről, agyonverik. Ha bent marad, talán csak napok múlva szabadulhat ki börtönéből, ha ugyan addig el nem pusztul a túlságosan kényelmetlen, levegőtlen ládában. De még ebben a kétségbeejtő helyzetében is valami csendes örömet, kárörvendő elégtételt érzett. Most már egészen bizonyos volt abban, hogy Robert nem jár rendes úton, valami érthetetlen gázság rejtődzik a dolgok mögött, amelyben a hercegnek és miniszterének is része lehet.

— Remek hírem van — mondotta Robert az eléje siető férfinak. — Minden úgy megy, mint a karikacsapás. A lány fülig szerelmes Johniba és Jim, azt hiszem, holnap már zsebrevágja az első nyolcmillió dollárt... De mi ujság itt? Hogy érzi magát Xavér őfensége és derék minisztere?

— Egész nap kártyáznak és kölcsönösen bonokkal fizetnek egymásnak. Képzeld, őfensége egész komoly ajánlatot tett nekem, hogy Potoff grófot elcsapja és engem nevez ki pénzügyminiszterévé, mert azt mondja, hogy én még körmonfontabb gazember vagyok és még jobban

érték a pénzszerzéshez. Megjegyzem, egészen komolyan gondolkozom az ajánlat elfogadásán. Néhány nap múlva úgyszólván el kell hagynunk Amerikát és lehet, hogy ez a derék herceg valóban menedéket ad udvarában...

— Vagy felköttet! Ne felejtsd, hogy miattad veszít tizenötmillió dollárt.

A további párbeszédet Tom már nem hallotta. Kémielhelyéről csak azt látta, hogy bemennek az épületbe, melynek kapuja nyitva maradt mögöttük. Tomot az a példátlan vakmerőség tüzelte, amely a hozzá hasonló izmos fickókat szokta fűteni. Kimászott a ládából és lassan utánuk lopódzott. Még nem volt egészen világos, az ég alja éppen csak hogy szürkülni kezdett. Tom úgy kúszott előre, mint az árnyék.

A kapu mögött bele botlott a gépfegyverbe. Most már bizonyos volt abban, hogy veszedelmes rablófészekbe került. Csak az a kérdés: hányan vannak a banditák? Tom úgy vélte, hogy nem lehetnek sokan. Ketten közülök Newyorkban vannak. Lehetséges, hogy Roberten kívül csak ez az ismeretlen gangster és legfeljebb még egy cinkosuk tartózkodik az épületben. A foglyok nem veszélyes emberek, ha bezárták őket, kényelmesen őrizheti őket egy ember is.

A lépcsőházban komor csend honolt. Tom látta, hogy a lépcső felső fokán egy villamos zseblámpa fénye gyullad. Robert és cinkostársa egy szobába nyitottak. Tom a félhomályban tapogatózva ment előre. A lépcső szerencsére kőből készült és nem nyikorgott. Mikor felért az emeletre, fülét ahhoz az ajtóhoz nyomta, amely mö-

gött a banditákai eltűnni látta. A szobából felháborodott kiabálás hallatszott:

— Micsoda disznóság ez? Hogy merészel hajnalban felverni? Ezt még miniszterelnökömtől és hadügyminiszteremtől sem tűrném el. Mr. Samuel, maga napról-napra szemtelenebb lesz ...

— Bocsánat, fenséges uram, de rendkívül sürgős ügyben kell tárgyalnunk. A szabadulásáról van szó!

Errre mégis csak kiment az álmoság a herceg szeméből.

— Hogyan? Értem jöttek? A rendőrség ki nyomozta, hogy hol vagyok?

— Nem, erről szó sincsen ... Önként bocsátjuk el ...

— Ez mindenestre enyhítő körülmény lesz, mielőtt a villamoszékbe ültetik.

— Hát éppen erről van szó, fenség. Ön szabadulása előtt lesz szíves bizonyos írásbeli nyilatkozatot adni ...

— A fenséges úr — hangzott most Potoff gróf hangja, — semmiféle nyilatkozatot nem adhat önállóan. Azt előbb a miniszterelnöknek kell ellenjegyeznie.

— Ez esetben — válaszolta nyugodtan Samuel, — nevezze ki a fenség önt most azonnali miniszterelnökének és ön is lesz szíves aláírni a nyilatkozatot ...

— Falhoz állíttatom ezt a gazembert! — dühöngött Xavér herceg.

— Akkor is, ha történetesen egymillió dollárt ajánlok fel fenségednek?

— Mit beszél?

— Láthatja, fenség, hogy egészen eredeti banditával került össze. Olyannal, aki pénzt ad...

— Nem értem! — válaszolta a herceg.

— Nézze, fenség... én önnek hamis információt adtam. Hazudtam, mikor elhittem, hogy Bill Podell tizenötmillió dollár hozományt adhat a leányának. Nincsen annak többje, legfeljebb két milliónál...

— Megörült? És azt hiszi, hogy ennyiért én feleségül veszem azt az izét... gyáros lányt?

— Fenséged nem, de egy magunkfajta kisigényű ember boldogan.

— És mi közöm van nekem ehhez?

— Nyílt kártyákkal játszom. E pillanatban két barátunk, fenséged és Potoff gróf uniformisában, mint kérők tartózkodnak Bill Podell newyorki palotájában és amint az itt álló küldöncünk jelenti, a kétmillió dollárt egy-két napon belül meg is kapják... Nos, amennyiben fenséged olyan nyilatkozatot állít ki, hogy önkéntesen tartózkodott kastélyomban tíz napig, úgy ebből a kétmillió dollárból egyet átadunk fenségednek...

— Micsoda? Azt akarja, hogy társa legyek egy csalásban?

— Fenséged semmiről sem tud. Idejött pihenni és közben visszaéltek a nevével. Erről igazán nem tehet és persze, ha felmutatom fenséged nyilatkozatát, én is igazolva vagyok. Nem tudom, ki lopta el fenséged ruháját itt a kastélyban, akiknek gaztettéhez vagy csalásához nekem semmi közöm nincsen.

— Ahá, hát erről van szó! Egymillió dollárt

fizet, hogy becses személyét kimentse a vízből... A cinkosai a másik egy millióval megszöknek és maga veszély és kockázat nélkül veheti át tőlük a még mindig eléggé csinos részeseését.

— Fenséged éles esze megszégyeníti a legkitünőbb diplomatákat...

— Hát mit szól ehhez Potoff? — kérdezte Xavér felháborodva.

— Fenséges uram, azt hiszem... meg kell gondolnunk a dolgot...

— Hogy érti ezt?

— Hogy ne kérjünk-e másfélmilliót? Elvégre az üzlet sikere kizárólag fenségednek köszönhető!

— Hát nem, én ebbe az aljas üzletbe nem megyek bele!

— Igaza van, fenség! Pénzügyi dolgokban a pénzügyminiszternek kell a felelősséget vállalnia. Majd én átveszem az összeget...

— Potoff, megtiltom, hogy akár egy centet is zsebre vágjon!

Samuel gúnyos hangja hallatszott:

— Úgy látszik, fenséged kitűnően érzi magát kastélyomban. Nyilatkozatát úgy veszem, hogy egyenlőre nem óhajt körünkből távozni.

— Azt hiszi, hogy egy fejedelmet csak ilyen könnyedén el lehet tüntetni? Amerika egész rendőrsége fog utánam kutatni!

— Miért kutatna, fenség? Hiszen tudják, hogy hol van. Bill Podellnél, Newyorkban. Naponta látható a város legelőkelőbb helyein. Amire a rendőrség megneszel valamit, hetek múlnak el és addig valamennyien árkon-bokron túl le-

szűnk. És félek, hogy ezek a még hátralévő hetek már nem lesznek annyira kellemesek, mint az eddigiek voltak. Kissé szűken vagyunk az élelmiszerekkel, a kártyák is elrongyolódtak és nem tudok újakat szerezni... Azonfelül, ha holnap, vagy holnapután hirtelen ismeretlen helyre kellene utaznom, fenségtek teljesen egyedül maradnának a sovány élelmiszer készlettel a légmentesen bezárt szobában és ha véletlenül a rendőrség túlságosan későn jutna arra a gondolatra, hogy itt keresse önöket, úgy könnyen lehet, hogy nagyon le méltóztatnak soványodni...

— Ha nem volna pisztoly a kezében, kettéhasítanám a fejét, gyáva gazember! — ordította Potoff.

— Én pedig majd gondoskodom, hogy lehűtsem a gróf úr temperamentumát! — válaszolta Samuel. — Robert, hozd be a bilincseket, majd én addig sakkban tartom az urakat!

Tomnak csak éppen annyi ideje maradt, hogy félreugorjon. Az ajtó kinyílt és Robert sietett kifelé. Az első pillanatban nem látta meg Tomot, aki a nyíló ajtó szárnya mögé rejtőzött. De valami gyanus árnyat vehetett észre, vagy megérezte azt a titokzatos delejességet, amely a közelünkben lévő idegen emberi testből árad és hirtelen visszafordult. Kitérte a száját, hogy elordítsa magát, de már erre nem volt ideje. Tom tudta, hogy az élete forog kockán és nem habozott. Híres mesterütésével, amellyel megszerezte Illinois államának bajnokságát, villámgyorsan állonvágta Robertet, aki úgy esett össze, mint egy üres zsák. A következő pillanatban

Tom vállára emelte az élettelen testet és lefutott vele a lépcsőkön. Most már nyugodtan és hidegvérrel dolgozott. Kihúzta Robert sofförkabátjának övét és azzal szorosán összekötözte a kezét. A lábaira pedig úgy rácsavartha az összeszrijazott köpenyt, hogy a pórul járt bandita mozdulatra képtelenül feküdt, mintha zsákba varrták volna. Mikor ezzel elkészült, megingint vállára emelte Robertet, kivitte az autóhoz és bedugta a ládába. Halkan nevetett magában: no lám, így változik az élet! Idejövet ő feküdt a ládában. Most szerepet cseréltek. Visszafelé már ő fog elől ülni!

A lépcsőház felől kiáltás hallatszott:

— Halló, Robert, mi lesz, hozod már a karpereceket?

Tom szívverése is elállt. Erre nem számított. Azt hitte, hogy Samuel nem mozdul ki majd a szobából és akkor könnyű lesz megrohmozni, mint ahogyan Roberttel tette. Ha felugrik az autóra és elrohan...

Nyomban belátta, hogy ez képtelenség. A kerti kaput bezárták, annak kulcsa a banditáknál van. De még ha menekülhetne is, akkor sem tenné meg. Feltétlenül el kell fognia Samuelt is és ki kell szabadítania a herceget és Potoff grófot. Csak akkor végzett jó munkát.

— Az áldóját, mért nem nyitod ki a szádat? Hol vagy?

Samuel káromkodva futkosott a lépcsőházban. Tomnak hirtelen remek ötlete támadt. A gúzsba vert Robert zsebében feltétlenül lesz revolver. Ha azt megkeríti... Amint kinyitotta a

láda fedelét, két rémült szem és egy fakó arc meredt rá. Robert magához tért. Tom az orra alá tartotta öklét:

— Megismersz Sipista Robert? Én vagyok a bivaly Tom, aki egyszer már majdnem agyonvert St. Louisban! Ha nem akarod, hogy az akkori munkámat befejezzem, ki ne nyisd a szádat.

Mialatt ezt mondta, már végigtapogatta a sofőr kabátot. Nem csalódott. Az egyik külső zsebében megtalálta a revolvert. Kihuzta és megnézte.

— Jó kis pisztoly! — mondotta elégedetten. — Kedvem volna rajtad kipróbálni, te gazember... Ámbár — tette hozzá hirtelen mosolyogva, — tulajdonképpen ezúttal nem is haragszom rád. Nem is tudod, milyen szolgálatot tettél nekem. No, ne nézz rám ilyen dühösen. Később a szádba nyomok egy cigarettát, de előbb a barátoddal kell még végeznem...

— Robert! Meghaltál? — harsogott türelmetlenül a házból.

Tom megnyomta az autó dudáját. Tudta, hogy erre a hangra elő fog kerülni az áldozat. Csakugyan a következő pillanatban már kidugta fejét Samuel az ajtón.

— Te vagy az, Robert? Mi az ördögöt csinálsz itt?

Abban a pillanatban egy lövés dördült el közvetlenül a füle mellett és egy rémes hang bömbölte: Fel a kezekkel!

Olyan váratlan volt a rajtaütés, hogy Samuelnek eszébe sem juthatott védekezni. Rémulten

emelle fel kezét. Tom, mialatt, pisztolyát mellé-
nek szegezte, rákiáltott:

— Fordulj és feltartott kezekkel indulj előre.
Felmegyünk a herceghez. Egy-kettő, indulj!

Samuel meg sem kísérelte az ellenállást. Ha-
lottsápadtan, remegő lábakkal ment fel a lép-
csőkön. Háta mögött rászegzett revolverrel
Tom. Az ajtó előtt Samuel habozva, kétségbe-
esetten megállt. Mint aki arra gondol, hogy in-
kább agyonlöveti magát.

— No, mi lesz? Mit állsz? Nyisd ki! — rivalt
rá Tom.

A határozott hang hipnotikusan hatott. Sa-
muel zsebéhez nyult, hogy kivegye a kulcsot, de
Tom ismerte ezt a mozdulatot. Tudta, hogy Sa-
muel pisztolya után nyúl és régi gangster szo-
kás szerint a nadrágzsebén keresztül akarja
belé küldeni a halálos golyót. Villámgyorsan
Samuelre vetette magát, aki káromkodva, fog-
csikorgatva védekezett. Hatalmas erejű volt.
Tom, mint szakértő, elismeréssel állapította
meg, hogy kitűnően dolgozik. Szabályos mérkő-
zés esetén bizonyára sokáig tartott volna ez a
küzdelem, de Tomnak nem volt mit kockáztat-
nia. Rettentő ütést mért Sámuel gyomrára, aki
fájdalmas kiáltással esett össze.

— Pardon, — mondta Tom — az ütés, tudom,
szabálytalan volt, de viszont te sem kezdted
szabályosan a mérkőzést!

Elvette a tehetetlenül vergődő embertől a re-
volverét, előkerítette a kulcsokat és benyitott a
foglyokhoz.

— Fenség, — jelentette az elképedt herceg-

nek és Potoff grófnak, a banditákat leütöttem és önök szabadok! De kérem, oldják le a függönyök zsinórjait, mert ezt a gangstert is meg kell kötöznünk...

— Ön detektív? — kiáltotta a herceg ujongva. — Kinevezem országom főkapitányává és megkapja a legmagasabb kitüntetést, amely az uralkodó életének megmentéseért jár!

— Egyenlőre — mormogta Tom, — inkább mint soffőr fogom fenségedet szolgálni. Méltóztassék a kocsiba rakni Mr. Samuelt és foglaljanak önök is helyet... Ha simán megyünk, holnap délutánra Newyorkban lehetünk...

*

Tom eltűnése meglehetősen nyugtalanította Bill Podellt.

— Ki tudja, mit tervel ellenünk? — mondotta aggódva Patriciának, mikor négyszem között maradtak. — És éppen most, mikor a dolgok nagyszerűen alakultak...

De Patricia fejét rázta:

— Nem hiszem, hogy botrányt akarna. Ezt megtehetette volna anélkül, hogy faképnél hagy bennünket. Megsértődött, mert rendreutasítottam és féltékeny a hercegre. Kitalálta, hogy feleségül akar venni. Sértett önérzetében nem akart többé velünk maradni. Tudod, papa, alapjában véve nagyon derék, jellemes fickó. Egy kicsit sajnálom is!

De Bill nem látta ilyen egyszerűnek az esetet.

— Félek, hogy tévedsz, Patricia. Te nem is-

mered a Tom-féle legényeket. Ezek nem olyan finom, érzelmes lelkek, mint ahogyan te képzeled. Nem bujdosnak el szerelmi bánatukban, hanem ökölrel verekszik ki maguknak azt, amit a magukénak tartanak, tehát a nőt is. Nagyon félek, hogy ebből még baj lesz. Mindenesetre siettetnünk kell a dolgokat. Holnap átadom a hercegnek a nyolcmillió dollárt és ha már aláírtuk az eljegyzési okiratot, mégis jobban nyeregben érzem magamat. Ha Tom botrányt akar csinálni, majd szépen lefogadjuk és zsarolásért lecsukatjuk. A sajtót néhány ezer dollárral el lehet némítani, hogy ne írjanak az esetről...

A házitelefonhoz ment és felhívta Miss Dianát.

— Kérem, kisasszony, fáradjon a dolgozószobámba!

Diana idegesen lépett be.

— Kedves kisasszony — mondotta fagyosan Bill, — miután Mr. Parker megszökött, feleslegessé vált további szolgálata...

Diana arca lángolt.

— Méltóztassék elhinni — mondotta idegesen, — ilyesmi még sohasem történt velem. Azt kell hinnem, hogy Mr. Parker nőgyűlölő...

— Vagy pedig van egy nő, aki jobban tetszik neki, mint ön! — jegyezte meg finom gúnnyal Patricia. — De ebben a gúnyban bizonyos benső elégedettség is rejlett.

Diana nyomban megértette a vágást. Patricia mulat rajta, hogy nem tudta Tomot elcsábítani tőle. Asszonyok az ilyen tördöfést képtelenek elviselni. Mért nyelje le ezt a gorombaságot szót-

lanul? Neki ebben a házban már igazán nincsen semmi kockázatnivalója.

— Lehet, Miss Podell — mondotta angyalian kedvesen, — de hiszen én amúgy is be akartam jelenteni, hogy egy nappal sem maradok tovább a palotájukban, mert nem szeretem romantani főnökeim üzleti érdekeit!

— Hogy érti ezt? — kérdezte meglepetten Podell.

— Ha nem csalódom, Miss Podell és a herceg között házasság készül... A dolog szépen halad, naponta együtt lovagolnak ki, tenniszeznek...

— Megtiltom, hogy ilyen hangon beszéljen! kiáltotta Podell.

— Engedelmet, én csak figyelmeztetni akartam önöket, hogy mialatt a herceg és Miss Podell együtt vannak, Potoff gróf bizonyos diszkrét üzeneteket közvetített nekem a herceg részéről... A legmagasabb körökben, úgy látszik, mégsem olyan kizárólagos a férfi ízlés...

Ez telitalálat volt. Patricia bosszúsan harapott ajkába, Bill valósággal elsápadt.

— Kérem, kisasszony — mondotta haragtól remegő hangon, — nincs több mondanivalónk, távozzat!

Amikor Diana elhagyta a szobát, Podell felháborodva roskadt karosszékébe.

— Hát ez hallatlan! — kiáltotta.

De Patricia, úgy látszik, közben visszanyerte fölényes hidegvérét.

— Ugyan papa, végre is mi ebben a meglepetés? Nem szerelmi, hanem politikai házasságot

kötők! Nem a férj a fontos, hanem a cím... Egyébként lehet, hogy a herceg ártatlan is a dologban. Talán nem is tud Potoff gróf mesterkedéseiről.

Bill megrökönyödve nézett lányára. Nem volt tisztában azzal, hogy komolyan beszél, vagy gúnyolódik.

— Ragyogó lány vagy! — mormogta. — Csupa okosság, sugárzó ész...

Potoff gróf kopogtatott. Róka arcát nyájas mosolyra húzva lépett a szobába.

— Miss Patricia! — mondotta, — boldog vagyok, hogy önt is éppen itt találom... Pompás híreim vannak. Diplomáciai kábelt kaptunk Illyria miniszterelnökétől, amely szerint a tervezett házasságot ő is nagyon rokonszenvesnek találja. A fenséges úr ennek folytán holnap ünnepelesen átnyújtja önnek az eljegyzési nyilatkozatot... A megleőző formaságokat majd a báró úrral elintézzük... A nyilatkozatot tanúképpen én fogom aláírni...

— All right! — mondotta Podell. — Holnap délelőtt én is átnyujtom excellenciádnak a nyolcmillió dollár... izé... államkölcönt!

*

Az ebédlőasztal káprázatosan volt terítve. Bill legdrágább aranykészleteit szedette elő. De ő maga is alaposan kicsipte magát. Frakkban volt és nyakában lógott a Johni által átnyújtott első osztályú Sárkányrend, melyet a ravasz bandita Xavér herceg bőrdöngjéből lopott ki.

Patricia rosszkedvű volt. A délután folyamán kínos jelenete volt a herceggel. A parkban sétáltak és a herceg áradozva bókoit:

— Nem is hiszi, Patricia, hogy milyen boldoggá tesz az a gondolat, hogy maga lesz a feleségem. A mi körünkben ritka szerenese, ha szív és politikai érdekek találkoznak.

Patricia keserűen mosolygott.

— Ön nagyon udvarias, fenség, de most, hogy már csak órák választanak el bennünket az eljegyzéstől, mégis illendőbb lenne őszintén beszélni...

— Nem értem! Mért kételkedik a szavaimban?

— Ön nem szeret engem. Nem szerethet. A szerelem nem kezdődhetik olyan megalázó módon, mint a mienk. Ön kényszerből jött hozzánk, mert pénzre volt szüksége. Tehát már láthatatlanban gyűlölnie kellett engem. Mindig gyűlöljük azt, akire rá vagyunk szorulva. Fokozottan állhat ez egy olyan gögös nagyúrra, mint ön. Bevallom, elég ügyesen és gavallérosan palástolta ezt az érzését. De alattomban máris azon törte a fejét, hogyan bosszúlhatja meg magát rajtam, amiért meg kellett alázkodnia és még itt, a tulajdon palotámban, közvetlenül eljegyzésünk előtt diszkrét üzeneteket küldött Miss Dianának...

A herceg elvörösödött.

— Kérem, ez nem igaz... tévedés!

— Természetesen tagadnia kell. Nézze, nem is firtatom tovább ezt a kínos és csúnya kérdést. Nem érdekel. A felesége leszek. De én is csak

érdekházasságnak tekintem frigyünket. Ezt becsületesen meg kell mondanom...

— Miss Patricia, meg vagyok győződve, hogy rövidesen teljesen meg fog változni a rólam való véleménye. Mindent el fogok követni, hogy megszeressen.

— Ehhez teljesen át kellene alakítania mai gondolkodását és félek, hogy ez nagyon nehezen fog menni...

Potoff gróf tünt fel a pálma bokrok felől. Az arca ragyogott. Nem csoda, délelőtt óta zsebében volt a nyolcmillió dollár. A herceghez lépett, néhány szót mondott neki halkán, azután mélyen meghajolt Patricia előtt.

— Bárókisasszony, engedje meg, hogy fenséges uram megbízásából átnyujtsam eljegyzési ajándékát!

E szavakkal elegáns ékszerdobozt nyujtott át. Patricia felnyitotta. Remek, koronaalakú diadém volt benne. Méltó arra, hogy egy uralkodónő hordozza a fején.

— Remélem, tetszik? — kérdezte mosolyogva a herceg. — Azt akarom, hogy ez legyen homlokán, mikor majd az első fogadtatást tartjuk.

*

Mikor a pezsgőt szolgálták fel, a herceg felállt. Billnek torkáig dobolt a szíve izgalmában. Patricia is elsápadt.

— Kedves Podell báró — kezdte a herceg, — engedje meg, hogy ezennel ünnepélyesen megkérjem Miss Patricia kezét. Az eljegyzésünket

hívatatosan tanusító okiratot Potoff gróf egyidejüleg átnyújtja excellenciádnak...

Bill szeme könnyes lett a boldogságtól.

— Fenséges herceg, kedves vőm — dadogta, — boldogan adom áldásomat...

És elragadtatásában megfeledkezve minden udvari ceremóniáról, amúgy becsületesen karjába ragadta a herceget és hatalmas csókot cuppantott orcájára.

Ebben a pillanatban azonban hihetetlen dolog történt.

Az ajtó kitárult és a küszöbön Tom jelent meg. Bill felugrott. Azt hitte, hogy ez az örült fiú merényletre készül. A többiek is megrökönyödve emelkedtek fel helyeikről.

— Bocsánat — mondta Tom gúnyos udvariassággal, — néhány vendéget hoztam, akik feltétlenül részt akarnak venni az eljegyzési ünnepélyen. Örülök, hogy még idejében érkezünk... Igaz, hogy átkozottul siettem...

— Hogy merészelsz betörni... micsoda szemtelenség ez... — kiáltotta Bill és csengő után nyúlt. Két lakáj, aki merev mozdulatlansággal állt az asztal mellett, fenyegető mozdulatot tett.

Tom intett:

— Pillanatnyi türelmet, Bill. Előbb majd bemutatom a velem hozott vendégeket!

E szavakkal hátra fordult és mélyen meghajolt:

— Fenséges uram és gróf úr, méltóztassanak belépni!

Két előkelő úr lépett az ebédlőbe, akiknek megpillantásakor a herceg és a gróf félreléptek.

a széket, amelyen ültek és mintha vipera csípte volna meg őket, pánikszerűen rohantak az ablak felé. De már késő volt. Tom egy akrobata ügyességével vetette magát a hercegre és az előszobából berohanó detektívek, akiket Tom már előzőleg értesített, — Potoff grófot fogták le...

Bill azt hitte, eszét veszti a szörnyű meglepetéstől. Patricia remegve, ijesztően, sápadtan dadogta:

— Mit jelent ez?

— Csak annyit, Miss Patricia, hogy ön egy hiú, szívtelen teremtes, aki megvetéssel utasított el egy szegény fiút, aki pedig őszintén imádta magát. Akarja tudni, kinek nyujtotta kezét? Amerika legveszedelmesebb gangsterének, John Franknak, aki cinkosaival együtt fogságba vetette az igazi Xavér herceget és miniszterét. Igaz ez, John és Jim? Ne tagadjátok, Sámuel és Robert már rendőrkezen vannak... elbuktatok!

Bill kezdett magához térni gutaütésszerű meg rázkódtatásából. Mélységes felindulással közeledett Tomhoz:

— Tom fiam, meg tudnál bocsátani?

Tom kiegyenesedett. Csupa férfias erő áradt el alakján.

— Nem bocsátok meg, Bill! Ostoba, nagy-zoló, a pénzed gögijében elmerült ember vagy. Nézz körül!... Ez a két bandita jobban tetszett neked, mint én, hasra vágódtál a lopott cifra ruhájuk előtt, nem érdekelt, hogy van-e lelkük vagy nem, szeretik-e a lányodat, boldog lesz-e Patricia? És Patricia is megszédült a hercegi rangtól. Most itt áll maga előtt a valódi herceg,

Patricia... Imé; elhőztam... Az üzlet talán még létre jöhet, nem késő, hiszen megakadályoztam a dollármilliók elrablását...

Patricia lehajtotta fejét, arca lángvörös volt.

— Nagyon szégyenlem magam, Tom... És bármennyire haragszol rám, szeretném, ha kibékülnénk...

— Oh, ez nem olyan egyszerű dolog, Miss Patricia. Az életemet szívesen tettem kockára azért, hogy leleplezzem ezt a pokoli, aljas komédiát, amely maga körül folyt... Ezzel a saját becsületemnek tartoztam...

— Nem igaz — kiáltotta szenvedélyesen Patricia, — nem azért tetted... hanem azért, mert szeretsz...

— Már ennek vége, Patricia... Itt a valódi herceg, Patricia... Fenséges uram — mondotta gúnyos meghajlással Tom, — ime a hölgy, akinek hozományában megalkudott Sámuellel...

A herceg kínos zavarban volt:

— Ez tapintatlanság, Mr. Parker... ön kiváló ember, de hiányzik magából a diplomáciai tapintat.

E pillanatban Potoff gróf Billhez lépett:

— Bocsánat uram, mi jupon hordja ön a mi Sárkányrendünket? Ehhez nincsen joga... Kivéve természetesen, ha egy nagyobb üzlet kapcsán, mondjuk, mint hadseregünk egyenruhaszállítója, erre különös érdemeket szerez. Ez esetben a fenség bizonyára nem fog vonakodni önt kitüntetni.

Bill ingerült mozdulattal tépte le nyakáról a kitüntetést:

— Nem... Köszönöm, gróf úr... nem tartok igényt rá...

Potoff gróf megrökönyödve nézett végig Billen, de Tom kedélyesen hátra vágta:

— Jól van, öreg Bill... úgylátszik, mégis használt a lecke és megjött az eszed!

*

Egy év mult el. A Podell-palota dísztermében újra eljegyzési lakomához terítettek. Newyork száz legelőkelőbb iparmágnása jelent meg a fényes ünnepségen, amely egyúttal egy új ipari hatalmasság felavatása is volt. A meghívottak mindnyájan tudták, hogy Tom Parker a vőlegény, a Podell-művek teljhatalmú üzletvezetője milyen gyors népszerűsége-re tett szert a szakmában megalkuvást nem ismerő puritánságával és becsületességével. Mosolyogva adták tovább egymásnak a hírt a szakmabeliek, hogy Tom feltűnése óta nem lehet Bill Podellre ráismerni. A nagyzó párvényből kedélyes, közvetlen ember lett, aki nem szégyenli azt, hogy valamikor uccai árus volt...

De legboldogabb Patricia volt. Mert a nő — hiába, — mégis akkor legboldogabb, ha megtalálta a szívét. Imádta Tomot, ezt a drága, arany-szívű, vasöklű őseembert és ha Tomnak eszébe jutott néha, hogy célzást tegyen a füstbe ment hercegi házasságra, Patricia ijedten tapasztotta be csókokkal a száját:

— Csitt, Tomi... nem szabad megszégyenítened.... rossz álm volt, melyről megígérjük, hogy sohasem beszélünk!

És miközben a kereskedelmi ügyek államtitkára pezsgős pohárral a kezében lelkes felköszöntőt mondott a fiatalokra, Bill ezerszer alapította meg magában, hogy Patricia anyagiilag is fényes házasságot köt. Hiszen Patricia első eljegyzése alkalmával kerek nyolcmillió dollárt vettek ki a zsebéből és ez a derék fiú az utolsó centig mindent vissza szerzett.

Hát hol van ma még egy ilyen derék vő?

VÉGE.

GÖRÖG LÁSZLÓ ÉS JUHÁSZ LAJOS

A TÖRVÉNY ERŐSEBB

című regénye jelenik meg a *Világvárosi Regények* következő számában. Egy bűnbeesett nyárspolgárról szól ez az izgalmas történet, aki szembekerül a társadalommal és úgy akarja megbosszulni magát, hogy a szerinte bűnös társadalomra rászabadít egy emberi fenevadat. A lélegzetelállítóan érdekes fordulatok során azonban bebizonyosodik, hogy a legzseniálisabb bűnöző fantáziánál is «a törvény erősebb.»

231. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Idézet a „A vén cigány”-ból
10. Nem nyomtatott
11. Vezényszó
12. Törpe bohóc
13. Rövidítés a pengő szó előtt
14. ... Chaney, a volt filmszínész
15. Helyhatározószó
16. Lengő szerkezet
18. Mássalhangzó
19. Katalin
21. Egy szín német neve
22. Vezényszó
24. Címzés szava
25. Főnemesi cím rövid.
27. Ismert színész
28. Svéd aprópénz
29. Istentisztelet
31. Fegyvernem
32. Járom
33. A német „treden” ige fél-múlt alakja
31. Asszonyt jelző rag
36. Numero, rövidítve
37. Széles, kövér
39. Pusztító veszedelem
40. Ilyen veder is van
42. Márai monogr.
44. Például 1
45. Római 52
46. Annak a tulajdona
48. Rövidített „igazgató”
49. Az álléták szövetsége
50. Irott üzenet

52. Palackon elhelyezett cégjelzés

FÜGGŐLEGES:

1. „A vén cigány” egy másik sora
2. Munkahely
3. Mozdony is van ilyen
4. Csigafajta
5. Török Rezső
6. Sporteszköz
7. Állat lakik benne
8. Gyarapodik (testben)
9. Huzal
13. Állam
17. Szoknya
20. Tan
23. Z. Á.
24. Kémiai elem, érc
26. Énekes madár
28. Területmérték
30. Sturm-Abteilung
31. USA állam
33. Arisztokrata vicek szereplője
34. Edison keresztnevének betűi
37. Köbe farag
38. Madár
41. Mihály
43. Látószerv
47. Ádám életpárja
49. Római 1049
51. Sértetlen
52. Társa, idegen cégek nevében

A 230. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE.

Vizszintes: 1. Az elme mozgatja az anyagot, 4. Beck, 8. Szel, 9. Emóció, 11. Zúg, 12. Imádott, 13. Or, 14. Erosz, 15. Ji, 16. A réz, 17. Ae, 19. Tátongó, 21. Lak, 23. Anyika, 24. Kéz, 26. Zsa, 27. J6 hely, 28. Isk., 29. Paritás, 30. Aa, 32. Adni, 33. Zl, 35. Hozat, 37. Mm, 38. Kétórai, 40. Som, 41. Odavan, 42. Misi, 43. La-la.

Függőleges: 1. Azur, 2. Zeg, 3. El, 4. Bodza, 5. Eco, 6. City, 7. Kotlik, 8. Szólt a fiú: «Kettő, vagy semmi!», 10. Más, 12. Irénke, 14. Eroika, 16. Atyuska, 18. Eléveti, 20. Anizs, 22. Az alá, 24. Köhint, 25. Tordai, 28. Iszkol, 31. Ahová, 34. Léda, 36. Óra, 37. Most, 39. Tál, 40. Sió, 42. Mg.

Sajtóhiba. A 224. számú keresztrejtvény vízszintes 11. meghatározása helyesen Galy és nem Gaby. Az ábrában pedig ugyancsak technikai hibából hiányzott egy fekete kocka.

231. számú keresztrejtvény

1	2	3	4	5		6	7	8	9	↓
10					■	11				
12				■	13		■	14		
15			■	16			17	■	18	
19			20	■	21				■	
	■	22		23				■	24	
25	26	■	27				■	28		
29		30		■		■	31			
32			■	33		34		■	35	
36		■	37					38	■	
	■	39				■	40		41	
42	43	■	44				■	45		
46		47	■	48		■	49			
50			51		■	52				
↳										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós.

Az utolsó 25 szám a következő:

207. ASZLÁNYI KÁROLY: A befalazott halál.
208. SZENTGYÖRGYI FERENC: Mit tudjátok ti férfiak!
209. REJTŐ JENŐ: Halálsziget.
210. GÁL IMRE: Rövidzárlat.
211. CSÖNDES GÉZA: Börtön a Dunán.
212. GÜRÜG LÁSZLÓ: Nincs menekvés.
213. GOSZTONYI ÁDÁM: Kaland a tejúton.
214. LELESZY BÉLA: Braga törpéi
215. NÓGRÁDI BÉLA: A frakkos ragadozó.
216. FEKETE OSZKÁR: A rubin nyalcas
217. SZENTGYÖRGYI FERENC: Egy csók is lehet kegyetlen.
218. GÜRÜG LÁSZLÓ: Vihar a Dunán.
219. CSÖNDES GÉZA: Tavaszí vásár.
220. FORRÓ PÁL A végrendelet.
221. ÁKOS MIKLÓS: Végzetes éjszaka.
222. BÜKY GYÖRGY: Hétnapos dáridó.
223. LELESZY BÉLA: A győzhetetlen Rod.
224. GÜRÜG LÁSZLÓ és JUHÁSZ LAJOS: Amikor a tolvaj zsarol.
225. FARAGÓ SÁNDOR: Miksa herceg megszületik.
226. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Megmentelek!
227. GOSZTONYI ÁDÁM: Nő nélkül nem lehet ...
228. GÜRÜG LÁSZLÓ: Lélekesere.
229. NAGY KÁROLY: Klára érettségije.
230. LELESZY BÉLA: A quebecki keselyű.
231. FORRÓ PÁL: Ófensége nősül.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

